

Người tình hay con đĩ?

Tôi bỏ cô ấy để yêu một người khác, không phải vì tôi đã chán cô ấy... mà đơn giản là vì... cô ấy quá đặc biệt, tôi không thể hiểu nổi... và tôi sợ phải hiểu, sợ phải bước vào thế giới đầy rối ren của cô ấy.

Người yêu tôi bây giờ là một người đơn giản, cô ấy không quá hiền và cũng chẳng có cá tính dữ dội mấy, cô ấy không tự design một món quà cho tôi, không bất ngờ đến trước cửa nhà tôi trao cho tôi một nụ hôn, không nhét một cái gối to vào bụng và tưởng tượng rằng chúng tôi sắp có con... không, cô ấy không làm những điều mà người yêu trước của tôi làm. Cô ấy chỉ đơn giản gọi cho tôi một cú điện thoại mỗi ngày. Nếu muốn đi chơi với tôi, cô ấy sẽ lên kế hoạch trong vòng mấy ngày trước. Đến ngày Valentine cô ấy tặng tôi một miếng chocolate hình trái tim, trơn bóng không như miếng chocolate mà người yêu trước của tôi tự làm, có tên tôi và tên cô ấy trên đó.

Có thể có sự khác biệt quá lớn trong cách yêu của hai người và cho dù biết rằng người yêu trước của tôi yêu tôi một cách dữ dội hơn thì tôi cũng không dám sống trong tình yêu ấy, tôi sợ sẽ bị nhấn chìm điều tôi cần là một tình yêu đơn giản, có thể dẫn đến hôn nhân thì càng tốt. Sau khoảng 2 tháng chia tay, tôi vẫn nhớ cô ấy nhiều lắm, tôi không thể bắt gặp cô ấy trong hình hài người yêu mới nên tôi thường tự thần ra một mình, người yêu mới của tôi thấy vậy cũng hỏi thăm nhưng cũng chỉ là hỏi thăm cho qua chuyện, cô ấy không quan tâm nhiều đến điều mà tôi đang nghĩ.

Bất ngờ một hôm. Tôi nhận được tin nhắn của người yêu cũ.

“Anh thế nào rồi? Anh có được hạnh phúc không?”

Tôi reply ngay sau đó.

“Không hạnh phúc lắm! Nhưng giản đơn là được, anh cần nó...”

Một lúc lâu tôi không thấy cô ấy reply.

Tay tôi vẫn cầm điện thoại, vẫn chờ một dòng tin nhắn. Một lúc, một lúc lâu nữa. Tôi không chịu được nữa, tôi phải gọi lại, phải nghe bằng được giọng

của cô ấy. Bất chợt, tôi chưa kịp bấm số thì điện thoại của tôi reo. Số của cô ấy, tay tôi run như lần đầu tôi bấm số làm quen với cô ấy.

- Em à, có chuyện gì không? Tôi cố lạnh lùng.- Mình làm người tình anh nhé...- Vậy là sao?- Anh không cần phải yêu em chỉ cần anh đến bên em những lúc anh cần em có được không anh?- Ừ

Tôi biết tôi ừ là vì tôi còn quá yêu cô ấy và tôi không có cảm giác tội lỗi mấy với người yêu mới đơn giản là vì tình yêu mới không có gì đặc biệt, nổi trội.

Chúng tôi gặp nhau ở một quán cà phê nhỏ và đầy hoa cúc cắm ở xung quanh các vách tường.- Anh tưởng em thích các quán cà phê có gam màu trầm cơ mà?- Ồ, quen em lâu như vậy mà anh cũng không biết là em dễ thay đổi hơn là một cái lật tay sao?

Tôi cười, cô ấy vẫn hóm hỉnh như vậy, vẫn duyên dáng như vậy. Chúng tôi về nhà của cô ấy, yêu nhau cũng khá lâu rồi nhưng thực ra tôi chưa bao giờ lên nhà cô ấy, tôi chỉ đứng tiền cô ấy ngoài cổng khu chung cư, cô ấy bảo cô ấy chỉ sống một mình nên không muốn đàn ông lên, sợ lắm chuyện phát sinh, tôi bật cười, tôi đâu đến nỗi dè như thế, mà bây giờ là thời đại gì rồi mà cô ấy còn sợ chuyện đó. Vậy mà bây giờ, cô ấy chủ động mời tôi lên nhà.

Mọi người hàng xóm và bác bảo vệ già có vẻ quý cô ấy, người mỉm cười, người chào cô ấy, riêng bác bảo vệ thì nháy mắt với cô ấy một cái.- Con bé này. Thế là cũng chịu dẫn người yêu lên nhà rồi hả?

Cô ấy cười nụ. Nhà của cô ấy quá rộng đối với người ở một mình, chúng tôi ngồi uống nước, nói chuyện, bất chợt, cô ấy cố ý dựa vào ai tôi, tôi ôm lấy vai cô ấy, chúng tôi ngồi lặng một lúc, rồi cô ấy kéo khuôn mặt tôi lại thật gần, thật gần tôi vẫn còn nghe rõ. Lúc nụ hôn buông lơ lửng lần đầu, cô ấy tựa trán cô ấy vào trán tôi thì thầm: “Em nhớ anh đã từng nhớ không chịu nổi”. Tôi hôn cô ấy mãnh liệt hơn. Và chuyện đó đã xảy ra. Đó là lần đầu của hai chúng tôi.

Người ta bảo hạnh phúc xuất phát từ tình yêu chân thực thường không thể đi đôi với thực tế cuộc sống. Nhưng trong tôi vẫn tham lam, vẫn muốn có cả hai, tôi cần một người tình như cô ấy, nhưng tôi lại cần người yêu như người yêu tôi, và tôi chấp nhận sự thoả hiệp của chính mình.

CON ĐI.....

- Anh có biết định nghĩa của người tình không??? Cô ấy nói trong tư thế nằm sấp và tay chống cằm.- Không, cũng chưa bao giờ anh suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.- Một người tình thì kém xa một người yêu và hơn con đi một tẹo.- Con đi... em nói nghe kinh quá.

Cô ấy không nói gì thêm, chỉ cười.

Chúng tôi duy trì quan hệ được hơn một năm. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc... nhưng lý trí của tôi vẫn đề bẹp hạnh phúc thực tại này. Có lẽ tôi sinh ra đã vậy. Không có từ mơ mộng mang tên cuộc sống. Tôi quyết định cưới vợ, không phải cô ấy mà là người yêu mới của tôi.

Khi tôi nói chuyện này với cô ấy, cô ấy không hề biểu lộ chút ngạc nhiên, thậm chí cô ấy còn lạnh lùng nói:- Anh này... anh không tính giá cả cho những lần chúng ta quan hệ hay sao???

Tôi giật mình, tôi nghĩ cô ấy nói đùa...tôi cười xoà

Mặt cô ấy đột nhiên nghiêm lại:- Em nói nghiêm túc đấy. Không có gì là không có giá đâu.

Tôi không tin vào đôi tai mình nữa. Hoá ra tôi yêu nhầm một con đi mất rồi. Tôi vẫn cố cười.- Bao nhiêu hả em?- Tùy tâm anh thôi...- OK! Mai anh sẽ mang đến, hôm nay anh không mang nhiều tiền.

Hôm sau, tôi mang một phong bì tiền gồm 2000\$ đến nhà cô ấy. Trong đó tôi còn để kèm mảnh giấy “Gửi em đi thân yêu, thế này đã đủ chưa? Nếu chưa đủ thì bảo anh đưa thêm nhé, cảm ơn em đã vui vẻ cùng anh, à mà với mấy thằng khác em đừng đòi trọn gói như thế nhé, xong ca nào dứt điểm ca ấy đi”.Tôi biết tôi quá cay độc khi viết những dòng ấy nhưng tôi quá tức giận.

Cô ấy không liên lạc với tôi nữa. Cuối năm, chỉ còn 3 tháng nữa là cuối năm, tôi chuẩn bị cho lễ cưới.Tôi và vợ tôi sống lặng lẽ, đời sống tâm hồn hay chán gối đều không sâu sắc.Được gần một năm, tôi phát hiện ra cô ấy ngoại tình, không đau khổ, giằng xé, chỉ hơi ngạc nhiên... Chúng tôi chia tay nhau trong sự thoả thuận ngầm rằng chưa có con cái quả là một điều may mắn.

Tôi bắt đầu nhớ đến người yêu cũ. Cô ấy thế nào rồi, có chồng chưa, hay vẫn là một con đĩ bao trọn gói. Tôi quyết định đến thăm nhà cô ấy. Đứng ngoài cửa tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, có lẽ cô ấy đã có gia đình, ít nhất tôi cũng không phải ngại vì sợ phải bắt gặp cảnh cô ấy đang nằm với một người đàn ông khác.

Tôi gõ cửa. Một người phụ nữ ra mở cửa.- Anh hỏi ai?- Cho tôi hỏi Thư có nhà không?

Cô ấy không nói gì, lẳng lặng mời tôi vào uống nước. Xong đâu đấy cô mới chậm rãi kể chuyện.- Cách đây gần một năm chính vì đứa bé này, con bé Thư nhà tôi đã đánh đổi chính mạng sống của nó.

Tôi đau nhói trong tim.- Thư chết rồi hả chị? Chị không đùa chứ? Tại sao hả chị?- Ừ! Hồi đó, bác sĩ khuyên nó là phá cái thai đi, nó bị bệnh tim, sinh con rất nguy hiểm, nhưng nó nhất quyết không chịu. Tôi bàng hoàng, thì ra đây là sự thật. Sự thật đến chói tai và nhói lòng. Tôi ngồi thừ một lúc rồi bất chợt lên tiếng.- Vậy bố đứa trẻ đâu?- Con Thư nó là người đặc biệt, nó luôn làm những điều không ai đoán trước được, và có lẽ bố đứa trẻ là điều mà nó cũng muốn giữ kín. Nhưng tôi có một tấm hình nó giữ, hình như là của người đó, và hình như, đó là cậu. Đúng rồi, bây giờ tôi mới để ý, hình như đúng là cậu.

Chị dẫn tôi vào phòng Thư. Căn phòng vẫn nguyên cách trang trí. Những kỉ niệm xa xăm ủa về thăm đắm nước mắt. Chị mở một hòm nhỏ và cầm ra một bức ảnh. Đúng rồi, đây là ảnh tôi, tôi nhớ hồi yêu nhau cô ấy xin tôi một bức ảnh để cài vào ví. Chị đưa thêm cho tôi một phong bì.

- Đây là tiền của Thư đưa tôi, bảo khi nào con nó lớn thì đưa cho con nó, nó để phòng nếu nó sinh con mà không may ra đi, tôi cũng khá ngạc nhiên, nó có dư tiền trong tài khoản vậy mà nó phải cần 2000\$ trong phong bì này đưa cho con nó là sao? Tôi nghĩ đó là của bố đứa trẻ. Có lẽ đó là cậu. Tôi nói có đúng không? À, nó còn giữ một bức thư nhỏ, có lẽ là gửi cho cậu, tôi không dám dở ra xem.

Tôi vội vàng dở bức thư màu chữ đã hơi hoen đi một tí. Không phải bức thư dành cho tôi mà là bức thư tôi đã dành cho cô ấy.....

“Gửi em dĩ thân yêu, thế này đã đủ chưa? Nếu chưa đủ thì bảo anh đưa thêm

nhé, cảm ơn em đã vui vẻ cùng anh, à mà với mấy thằng khác em đừng đòi trợn gỏi như thế nhé, xong ca nào dứt điểm ca ấy đi”

Hình như là tôi đã nhầm con đĩ với một người tình. Ồ không, không phải người tình, mà là người yêu, mà cũng chẳng phải, là vợ tôi. Thực sự là vợ tôi!!!